

skulde atter binde op om sine Lænder for at drage til selve Antikristens Tronsæde, hvorfra Fordærvelsen havde bredt sig ud over Landet. At Opfordringen kom fra et Blad som „Femte Juni“, hvis Aand de godt kendte, foruroligede dem ikke. Gud gik sine egne, skjulte Veje, og Kristus selv havde taget mod Gæstfrihed af Toldere og Syndere.

I de sidste Dage havde Stine haft travlt med at udstyre ham til Rejsen, saa han kunde vise sig i Hovedstaden uden at blive skammet ud. Hun havde egenhændig syet ham et Par nye Vadmelsbukser, og inde i Vejle havde hun hos en Marskandiser købt en næsten ubrugt Frakke til meget billig Pris. Og nu til Morgen havde hun klippet ham og vasket hans Krop, saadan som hans salig Mor havde gjort det den første Gang, han skulde ud i Verden. Ja, hvor havde det kære lille Menneske været utrættelig i sin Omsorg for ham! Hvor havde hun, den svage Stakkel, været helttemodig tapper under al deres Ulykke! Aldrig kom der mindste Klage fra hende. Aldrig tænkte hun heller mere paa disse Draaber og Bandager, som hun til ingen Verdens Nytte havde plaget sig med i Favsing Præstegaard, ganske som han selv dengang havde gaaet og pylret med sin Samvittighed og tyttet sig med den hellige Skrift, som om den var en undergørende Medicin, et aandeligt Afføringsmiddel, der kunde drive Syndigheden ud af et stakkels Menneske!

Der blev banket paa Døren. En Pige kom ind med Maden paa en Bakke.

Hun bragte desuden den Besked, at en Journalist fra